

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem AK v Praze 9, Horní Počernice, Náchodská 760/67, PSČ 193 00, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 27. 6. 2013, č.j.: KUJI 45478/2013, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru dopravy, ze dne 17. 4. 2013, č.j. DOP/5117/2012-7, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit v souvislosti s porušením jeho § 18 odst. 4, když dne 12. 10. 2012 v 15:24 hodin na silnici č. I/34 v obci Věž, okr. Havlíčkův Brod, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, jel jako řidič automobilu Škoda Fabia, registrační značky ..., rychlostí 101 km/h, po odečtu odchylky měřícího zařízení 97 km/hod. Nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci tak překročil o 47 km/h.

Městský úřad Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán“) žalobci uložil za uvedený přestupek podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním

provozu pokutu ve výši 5.000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Zároveň mu podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložil povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že byl potrestán za přestupek, jehož se měl dopustit dne 12.10. 2012 kolem 15:25 hodin v obci Věž, kdy byl zastaven hlídkou Policie ČR pro údajné překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, jelikož prý nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost v takové míře, jak tvrdili policisté. Žalobce pokračoval, že prvostupňový správní orgán zahájil dne 20. 3. 2012 přestupkové řízení, přičemž z nařízeného jednání o přestupku se žalobce písemně omluvil. To proto, že mu jeho zaměstnavatel bezprostředně před jednáním oznámil, že musí absolvovat povinné profesní školení a že v případě jeho neúčasti na něm bude muset uhradit náklady se školením spojené. Písemná omluva žalobce byla správnímu orgánu doručena dne 11. 4. 2013. Ten však omluvu nezohlednil a ve věci rozhodl v nepřítomnosti žalobce, přičemž rozhodnutí o přestupku bylo dáno k poštovní přepravě až dne 18. 4. 2013. Proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod podal žalobce odvolání datované dnem 6. 5. 2013, doplněné ještě podáním ze dne 19. 5. 2013, v němž rozvedl jeho důvody. Žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Podle žalobce nesprávně vyhodnotil postup prvoinstančního správního orgánu a důsledně nepřezkoumal odvolání „zejména stran nepřezkoumatelnosti a dále se důkladně nezabýval mou námitkou stran pochyb o způsobu a správnosti měření rychlosti“. Žalobce označil postupy orgánů veřejné správy za svévolné a tendenční, postih za uvedený přestupek měl za nezákonný.

Žalobce poté uvedl jednotlivé žalobní body. Nejdříve namítal, že žalovaný nepostupoval zcela v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), v platném znění, dále jen „správní řád“, aniž by uvedl, v čem toto pochybení mělo spočívat. Dále namítal, že se žalovaný nedostatečně a nepřesvědčivě vypořádal s odvolacími důvody. Tvrdil, že nezjistil pravý stav věci, ačkoliv ze záznamu o přestupku ze dne 25. 10. 2012 (list č. 7 správního spisu) není patrné, že by policisté zadokumentovali při překročení nejvyšší dovolené rychlosti motorové vozidlo registrační značky ..., které řídil. Na pořízených fotografiích je sice zachycen vůz Škoda, nicméně není patrné, zda se jedná o vozidlo řady Fabia či Octavia a vůbec již není zřejmá registrační značka vozidla, které je na fotodokumentaci zachyceno. Z údaje v části „Vozidlo“, kde je vyznačena registrační značka ..., nelze vycházet, jelikož se nejedná o měřicím přístrojem generovaný údaj, nýbrž o údaj, který byl doplněn později a ve zjevném rozporu s dokumentací. Ačkoliv je tento neprůkazný, správní orgán se ani nepokusil vyslechnout svědky – policisty, kteří přestupek měli zjistit.

Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč správní orgán policisty nevyslechl, ačkoliv ze samotného Záznamu o přestupku, Oznámení o přestupku a úředního záznamu objektivně nemohl vycházet, jelikož se nejedná o důkazy o vině, nýbrž o podklady pro zahájení jednání z úřední povinnosti.

Správní orgán podle žalobce pochybil rovněž tím, že projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce, přestože jeho omluvu obdržel ještě před jednáním. Tuto skutečnost lze jistě ověřit na podatelně Městského úřadu Havlíčkův Brod. Nelze přitom klást žalobci k tíži, že se informace o omluvě dostala k rozhodujícímu správnímu orgánu až s časovým odstupem a že správní orgán v rámci předvolání žalobce „zmatečně poučoval o následcích neúčasti na jednání“. Poučil ho totiž v tom smyslu, že „pokud se k projednání, (čeho neuvedl) nedostavíte bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, nebo se k projednání přestupku odmítnete dostavit, lze věc projednat ve vaší (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Kdyby jej však poučil, že pokud se nedostaví k ústnímu jednání o projednání přestupku bez náležité omluvy, nebo bez důležitého důvodu, nebo se k projednání přestupku odmítne dostavit, tak že bude přestupek projednán v jeho nepřítomnosti, nepochybně by se snažil dostavit, jelikož měl v úmyslu bránit se nespravedlivému obvinění z přestupku. Správní orgán jej však o tomto výslovně nepoučil, když uvedl, že tak může učinit, tedy projednat přestupek v nepřítomnosti žalobce.

Rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je podle žalobce nepřezkoumatelné stran neakceptování omluvy z nařízeného ústního jednání, když správní orgán konstatuje, že účast na školení není důležitým důvodem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak správní orgán uvádí důvod projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, aniž by jej blíže specifikoval. Bylo vycházeno ze správního uvážení, nicméně to není bezbřehé a má sloužit pouze k tomu, aby správní orgán efektivně překonal neurčitost právní normy při její aplikaci. Užití správního uvážení neumožňuje jeho přezkoumání. Žádný právní předpis neuvádí kogentní definici řádného předvolání, náležité omluvy nebo důležitého důvodu, jedná se o neurčitý právní pojem, který bylo třeba vyložit v kontextu řešeného problému. V daném případě nebyl vyložen neurčitý právní pojem a nebyl aplikován v kontextu řešené věci. Takový postup je nepřezkoumatelný a nepřezkoumatelnost je zásadní a nezhojitelnou vadou individuálního správního aktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2004, č.j. 1As 10/2003 – 58).

Součástí správního spisu není žádný důkaz o tom, že by byl policista, který realizoval měření rychlosti odborně způsobilý obsluhovat měřící zařízení. Žalobce soudí, že podle kvality snímku a výběru stavení měřícího zařízení policista odborně způsobilý nebyl a svojí neodborností zatížil měření rychlosti vadou. Jistě není jen věcí policie, zda důkaz o údajném přestupku byl pořízen osobou, která je k tomu odborně způsobilá a způsobem, jak stanoví výrobce měřícího zařízení. Správní orgán by měl zkoumat tyto okolnosti, zejména pokud je obrazový záznam o údajném přestupku ne zcela průkazný. Policista nezjistil údajné protiprávní jednání svými smysly, ale technickým zařízením a podle žalobce je proto nezbytné zkoumat způsob zjištění přestupku s ohledem na skutečnost, že měřící zařízení pracuje na základě fyzikálních principů a výsledek měření lze ovlivnit nesprávnou obsluhou zařízení. Přitom se žalobce odkazoval na článek v Hospodářských novinách o tom, že policejní radary nejsou neomylné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak podle

žalobce nesplňuje požadavky kladené na individuální správní akt v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce uzavřel, že postupem žalovaného bylo poškozeno jeho právo na spravedlivý proces, jelikož byl účelově projednán přestupek v jeho nepřítomnosti, nebylo mu umožněno vyjádřit se k obvinění ani k důkazům o vině a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný ponechal v platnosti nezákonné správní rozhodnutí, ačkoliv je nebylo možné objektivně přezkoumat. Vzhledem k tomu navrhoval napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost a pro vady řízení před správním orgánem, které měly za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 29. 8. 2013. Odkázal se v něm plně na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí, když všechny žalobní námitky již byly uplatněny jako námitky odvolací a žalovaný se s nimi vypořádal právě v něm. Žalovaný deklaroval přesvědčení, že v průběhu řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo v souladu se zákonem prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu a naplnil skutkovou podstatu přestupku, ze který byl potrestán. Navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud měl v úmyslu projednat žalobu při veřejném jednání, které nařídil na den 30. října 2014. K tomu však nedošlo, když se z účasti na něm omluvil jak žalobce, tak žalovaný. Oba přitom vyslovili souhlas s tím, aby krajský soud rozhodl ve věci v jejich nepřítomnosti. Současně s tím žalobce v podání ze dne 15. 10. 2014 ještě dále rozvedl žalobní body následujícím způsobem.

Poukazoval na to, že žalovaný důsledně nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání prvostupňového orgánu předcházelo, s právními předpisy. Žalobce přitom v odvolání namítal, že prvoinstanční správní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a že správní orgán nezjistil pravý stav věci. Žalovaný podle žalobce přešel okolnost, že prvoinstanční správní orgán postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů vyjádřených v §§ 2, 3 a 4 správního řádu. Rozhodnutí ve věci, ani jemu předcházející řízení, nebylo v souladu s příslušnými právními předpisy, správní orgán nepostupoval v úzké součinnosti se žalobcem a ten nemohl účinně hájit svá práva a zájmy. Žalobci nebylo poskytnuto ani náležité poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl v řízení újmu. Žalovaný podle žalobce rovněž pominul, že výrok odvoláním napadeného rozhodnutí je neurčitý, když není dostatečně identifikováno místo přestupku. K věci měli být podle něho vyslechnuti policisté, kteří by místo spáchání přestupku upřesnili. Žalobce znovu zopakoval, že důkaz o přestupku není průkazný s ohledem na nečitelnost registrační značky vozidla. Rovněž tyto nejasnosti měly být odstraněny výslechem policistů. Podklady o tom zaznamenané v úředním záznamu ze dne 12. 10. 2012 jsou nerozhodné, když ten ani oznámení o přestupku nelze považovat za důkazy o spáchání přestupku. Správní orgány jsou přitom povinny

zjistit skutkový stav věci z úřední povinnosti. Skutečnost, že správní orgán neznal přesně místo spáchání přestupku mu pak objektivně bránila posoudit jednání z hlediska společenské nebezpečnosti. Nebylo možno posoudit materiální aspekt přestupku. Z fotodokumentace, ani z jiných materiálů založených ve správním spisu se nepodává, zda místo měření rychlosti bylo na začátku, uprostřed, či na konci obce. Žalobce uzavřel tím, že z rozhodnutí nelze zjistit úvahy žalovaného, kterými se řídil při hodnocení a výkladu právních předpisů a námitek žalovaného, které vznesl v odvolání. Navrhoval, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný k omluvě z účasti na jednání uvedl, že setrvává na svých dřívějších stanoviscích a závěrech k dané věci. Navrhoval žalobu zamítnout.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tak ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit ani zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke

skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (viz rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který se sice vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či

dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud pak zvláště v souvislosti s danou věcí dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se proto ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nejdříve shrnul odvolací námitky. Konstatoval, že žalobce namítal „nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán I. stupně nezjistil pravý stav věci. Ze záznamu o přestupku není patrné, že policisté zadokumentovali při překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidlo registrační značky ..., které řídil. Na fotografiích je zachycen vůz Škoda, ale není patrné, zda jde o vozidlo řady Fabia či Octavia, a není zřejmá registrační značka vozidla. Z údaje o registrační značce v části „Vozidlo“ nelze vycházet, protože se nejedná o přístrojem generovaný údaj, ale o údaj doplněný později v rozporu s fotodokumentací. Přes neprůkazný záznam se správní orgán I. stupně nepokusil vyslechnout svědky – policisty. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč policisty nevyslechl, když ze záznamu o přestupku, Oznámení o přestupku a úředního záznamu nemohl vycházet, neboť se nejedná o důkazy o vině. Dále obviněný vznesl námitku proti jednání v jeho nepřítomnosti. Omluvu správní orgán I. stupně obdržel před samotným jednáním a není jeho vinou, že procesy na městském úřadu jsou nesprávně nastaveny a informace o omluvě se dostala ke správnímu orgánu I. stupně až s časovým odstupem. Navíc byl v předvolání zmatečně poučen o následcích neúčasti na jednání. Pokud by byl poučen, že přestupek bude projednán v jeho nepřítomnosti, snažil by se dostavit, protože se chtěl bránit nespravedlivému obvinění. Správní orgán I. stupně uvedl, že tak učinit může, čímž byl uveden v omyl nepřehledným poučením o svých právech a povinnostech. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí poté obviněný dovozuje z neakceptování omluvy v souvislosti s konstatováním, že účast na školení není důležitým důvodem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně důvod projednání přestupku v jeho nepřítomnosti blíže nespecifikoval, proto není možné správní uvážení v této věci přezkoumat. Žádný právní předpis nedefinuje, co je řádné předvolání, náležitá omluva nebo důležitý důvod, tyto pojmy je třeba nejprve vyložit, překonat jejich neurčitost a teprve po výkladu těchto pojmů je správní orgán může konfrontovat se skutkovými zjištěními a usoudit, zda jeho jednání naplnilo některý zákonný znak. Podle obviněného tak správní orgán I. stupně neučinil, proto je jeho postup nepřezkoumatelný. Namítl rovněž, že součástí spisu není důkaz o tom, že byl policista realizující měření odborně způsobilý obsluhovat měřicí zařízení. Podle kvality snímků a výběru stanoviště usuzuje, že policista odborně způsobilý nebyl a zatížil měření rychlosti vadou. Závěrem obviněný namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je spíše formální a nesplňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahuje důvody výroku, podklady pro jeho vydání ani úvahy správního orgánu I. stupně.“

Z uvedeného jednoznačně plyne, že žalobní námitky jsou obsahově zcela totožné s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání. Žalovaný se s nimi vypořádal následujícím způsobem:

„Správní orgán I. stupně dne 27. 3. 2013 oznámil obviněnému zahájení správního řízení a sdělil mu obvinění z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. S oznámením o zahájení řízení bylo spojeno předvolání obviněného k ústnímu jednání, které správní orgán I. stupně nařídil na den 11. 4. 2013 v 12:30 hod. Obviněný se k projednání přestupku ve stanovenou dobu nedostavil. Dne 11. 4. 2013 v 12:45 hod. byla správnímu orgánu I. stupně předána omluva obviněného, která byla na podatelnu Městského úřadu Havlíčkův Brod doručena téhož dne prostřednictvím České pošty. Správní orgán I. stupně přestupek projednal v nepřítomnosti obviněného, neboť doručenou omluvu nepovažoval za náležitou a učiněnou z důležitého důvodu. Následně dne 17. 4. 2013 vydal ve věci napadené rozhodnutí.

Krajský úřad v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obviněného není důvodné.

Krajský úřad v první řadě reaguje na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konstatovat nepřezkoumatelnost lze buď pro nesrozumitelnost rozhodnutí nebo pro nedostatek jeho důvodů. Nesrozumitelným je zejména takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z něhož nelze zjistit, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, které vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, o které správní orgán opírá své rozhodnutí, např. skutečnosti v řízení nezjišťované, popř. zjištěné v rozporu se zákonem nebo není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. S ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné, neboť je z něj jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel, k jakým závěrům dospěl a z jakých důvodů. Ostatně sám odvolatel závěry správního orgánu I. stupně v odvolání rozporuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí nebylo z povahy věci možné. Je pravdou, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není obsáhlé, avšak nikoliv na úkor jeho srozumitelnosti a přezkoumatelnosti. Rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí souvisí zejména s procesní nečinností obviněného, který se k ústnímu jednání nedostavil a u správního orgánu I. stupně neuplatnil ve věci žádné námitky, připomínky nebo návrhy na provedení dokazování, se kterými by se správní orgán I. stupně musel v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat.

Další námitka obviněného směřuje proti projednání přestupku v jeho nepřítomnosti a porušení zásady ústnosti přestupkového řízení.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán v prvním stupni koná o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Uvedené ustanovení je promítnutím čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Krajský úřad k této námitce uvádí, že obviněný byl správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání na den 11. 4. 2013 v 12:30 hod., přičemž předvolání osobně převzal s dostatečným časovým předstihem před nařízeným jednáním dne 27. 3. 2013. V den konání ústního jednání, tj. dne 11. 4. 2013, byla správnímu orgánu I. stupně doručena písemná omluva obviněného, přičemž důvodem neúčasti na ústním jednání byla tvrzená účast na

finančně nákladném školení, na které ho vyslal zaměstnavatel, a které nelze přesunout na jiný termín. Správní orgán I. stupně tuto omluvu neakceptoval a dne 11. 4. 2013 přestupek projednal v nepřítomnosti obviněného. Správní uvážení o „důvodnosti“ a „náležitosti“ zaslané omluvy obviněného je do odůvodnění napadeného rozhodnutí promítnuto – správní orgán I. stupně konstatoval, že omluva není blíže specifikována a účast na školení není obviněným doložena, navíc byla omluva odeslána den před nařízeným jednáním. Současně správní orgán I. stupně nepovažoval účast na školení za důležitý důvod, pro který by se obviněný neměl dostavit ke správnímu řízení.

Krajský úřad dospěl k závěru, že není pochyb o tom, že obviněný byl řádně předvolán k ústnímu jednání. Předvolání bylo řádné, neboť po obsahové stránce splňovalo náležitosti dle § 59 správního řádu, mělo písemnou formu a bylo obviněnému doručeno do vlastních rukou s dostatečným časovým předstihem. V předvolání byl obviněný poučen o možnosti a podmínkách projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích; současně byl mj. upozorněn, že nemůže-li se ve stanovenou dobu k jednání ze závažných důvodů dostavit, je jeho povinností tuto skutečnost písemně sdělit správnímu orgánu I. stupně před termínem ústního jednání; v případě nebezpečí z prodlení může správní orgán kontaktovat telefonicky. Krajský úřad neshledává nic zmatečného nebo zavádějícího na poučení o možném právním následku, který spočívá v možnosti projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného v případě, pokud se k jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, popř. se k projednání odmítne dostavit. Správní orgán I. stupně při formulaci poučení vycházel z dikce ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Nerespektoval-li obviněný toto poučení, vzal na sebe riziko, že v případě splnění podmínek stanovených v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích může správní orgán I. stupně přestupek projednat i bez jeho účasti. S ohledem na poučení, kterého se mu dostalo, si obviněný musel být této varianty průběhu správního řízení vědom.

Omluva obviněného byla správnímu orgánu I. stupně doručena až v den konání ústního jednání (resp. v průběhu tohoto jednání), a proto ji nelze považovat za bezodkladnou. Obviněný namítl, že jeho omluva byla včasná, a pokud se ke správnímu orgánu I. stupně dostala s časovým odstupem, bylo to výhradně vinou nesprávně nastavených pracovních procesů na městském úřadu. Tato námitka není důvodná. Na podatelnu městského úřadu, která je umístěna na adrese Havlíčkovo nám. 57, Havlíčkův Brod, byla předmětná zásilka prokazatelně doručena dne 11. 4. 2013 a ještě téhož dne (dle vyjádření správního orgánu I. stupně v 12:45 hod.) byla předána na detašované pracoviště na adrese Pražská 2954, Havlíčkův Brod, kde sídlí odbor dopravy. K předání omluvy obviněného správnímu orgánu I. stupně evidentně došlo bez zbytečného prodlení, k žádnému zdržení či „zatoulání“ zásilky na Městském úřadu Havlíčkův Brod nedošlo. Tvzení obviněného, že se jeho omluva ke správnímu orgánu I. stupně nedostala včas vinou nesprávně nastavených procesů na městském úřadu, nemá reálný základ. Naopak z obálky založené ve spisu je zřejmé, že obviněný omluvu doručoval správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a na poště zásilku podal až dne 10. 4. 2013, tedy pouhý den před nařízeným ústním jednáním. Obviněný, přestože předvolání k ústnímu jednání na den 11. 4. 2013 prokazatelně převzal již dne 27. 3. 2013, omluvu z jednání odeslal poštou až dne 10. 4. 2013, aniž by současně uvedl nějaký závažný důvod, který by mu objektivně zabránil omluvu učinit dříve. Za dané situace bylo výlučně v zájmu obviněného, aby si případně u správního orgánu I. stupně ověřil, zda mu byla omluva včas doručena a jakým způsobem byla vyhodnocena, a přizpůsobil tomu svůj další procesní postup.

K důvodu neúčasti na jednání, který obviněný v omluvě uvedl, poté krajský úřad uvádí, že posouzení a zodpovězení otázky, zda se jedná o „náležitou omluvu“ či „důležitý důvod“, je věcí správního uvážení. Krajský úřad se při hodnocení omluvy ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně. Omluva obviněného (kromě toho, že nebyla učiněna bezodkladně)

neobsahovala důležitý důvod. Obecně lze konstatovat, že běžné služební či soukromé záležitosti (např. účast na pracovním školení) stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními. Aby bylo možné omluvu z těchto důvodů akceptovat, muselo by být správnímu orgánu prokázáno, že není v silách předvolávané osoby, popř. je to možné jen s velkými obtížemi, aby si s ohledem na časový prostor mezi převzetím předvolání a nařízeným ústním jednáním uspořádala své neodkladné pracovní či soukromé záležitosti tak, aby se mohla ke správnímu orgánu v určený čas dostavit. Omluva obviněného však byla velmi obecná a neurčitá, obviněný nekonkretizoval svého zaměstnavatele ani školení, jehož se měl údajně zúčastnit, svá tvrzení ničím nedoložil a neprokázal. Obviněný byl povinen prokázat nebo alespoň osvědčit svá tvrzení uvedená v omluvě (nesl důkazní břemeno), neboť s výjimkou situací, kdy zákon výslovně přenáší důkazní břemeno na jiný subjekt, musí být účastník řízení schopen svá tvrzení přiměřeně doložit.

Krajský úřad k této odvolací námitce uzavírá, že podmínky podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného má za splněné. Omluva obviněného nebyla náležitá a ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo k žádnému svévolnému vybočení z mezí správního uvážení při posuzování těchto podmínek.

Obviněný rovněž namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně nezjistil pravý stav věci, neprovedl řádné dokazování výsledkem svědků – příslušníků Policie ČR a neodstranil pochybnosti v otázce, zda bylo skutečně změřeno vozidlo, které řídil, zda měření rychlosti prováděl odborně způsobilý a proškolený policista a zda toto měření není zatíženou nějakou vadou. Krajský úřad ke zjištěnému skutkovému stavu a k aplikaci příslušných právních ustanovení uvádí následující:

Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. V § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu je poté stanoveno, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Krajský úřad posoudil podklady, ze kterých správní orgán I. stupně při rozhodování vycházel, a které vyhodnotil jako dostatečné k prokázání viny obviněného za předmětný přestupek, a dospěl k závěru, že obviněný § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu prokazatelně porušil tím, že dne 12. 10. 2012 v 15:24 hod. řídil po silnici č. I/34 motorové vozidlo Škoda Fabia registrační značky ... a v obci Věž, kde platí nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, mu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost 101 km/h.

Měření hlídka Policie ČR prováděla pomocí silničního rychloměru MicroDigiCam LTI, výr. č. UX 018010, který byl ke dni 12. 10. 2012 řádně ověřen a splňoval stanovené metrologické požadavky, proto byl způsobilý k měření rychlosti vozidel. Součástí spisového materiálu je ověřovací list měřicího zařízení č. 8012-OL-70181-12, vydaný dne 21. 8. 2012 Českým metrologickým institutem, s platností ověření do dne 20. 8. 2013. Rychloměr je vybaven záznamovým zařízením, a proto je součástí oznámení Policie ČR i fotografie měřeného vozidla, včetně údajů o čase měření a naměřené rychlosti jízdy (snímek č. 4835). S námitkou, že záznam (fotografie) pořízený rychloměrem není průkazný, krajský úřad nesouhlasí. I když je snímek mírně rozostřený, přesto na něm lze zřetelně rozeznat měřené vozidlo tovární značky Škoda Fabia tmavé barvy, čitelná je i registrační značka vozidla ...

Správní orgán I. stupně ve prospěch obviněného zohlednil maximální dovolenou chybu měření, která při rychlostech nad 100 km/h činí $\pm 3 \%$. Po snížení naměřené rychlosti jízdy o možnou odchylku měření bylo prokázáno, že obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 47 km/h (jeho skutečná rychlost byla nejméně 97 km/h), tedy spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Doplnění dokazování o výsledcích příslušníků Policie ČR, kteří na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti dohlíželi a přestupek odvolatele zjistili, nepovažuje krajský úřad za potřebné. Výše uvedené podklady

nevzbuzují v krajském úřadu důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, který byl správním orgánem I. stupně zjištěn v dostatečném rozsahu (schválený a ověřený silniční rychloměr, průkazná fotografie pořízená během měření rychlosti a záznam z měření). Obviněný byl jako řidič zastaven a kontrolován bezprostředně po spáchání přestupku a byl policisty ztotožněn.

Za bezpředmětnou považuje krajský úřad také námitku, že součástí spisu není důkaz o tom, že byl policista realizující měření odborně způsobilý obsluhovat měřící zařízení. Namítaná absence dokladu prokazujícího proškolení policisty k obsluze měřícího zařízení není důkazním deficitem a nemá vliv na skutková zjištění. Krajský úřad považuje pro účely tohoto řízení za nadbytečné zjišťovat, zda byl policista odborně způsobilý k obsluze měřícího zařízení, neboť oprávnění k této činnosti vyplývá přímo ze zákona (§ 79a zákona o silničním provozu) a tato činnost spadá do běžných úkolů „dopravních“ policistů v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Obviněný dále uvedl, že podle kvality snímků a výběru stanoviště má za to, že policista zatížil měření rychlosti vadou. Zpochybnění správnosti měření však zůstalo pouze v rovině obecného a nepodloženého tvrzení, a proto se touto námitkou nelze věcně zabývat. Dle názoru krajského úřadu je protiprávní jednání obviněného přesvědčivě zdokumentováno na fotografii pořízené při měření rychlosti a nejsou dány žádné relevantní důvody pro zpochybnění tohoto záznamu o provedeném měření.

S ohledem na výše uvedené dospěl krajský úřad k závěru, že správní orgán I. stupně objasnil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Spáchání přestupku obviněným bylo na základě shromážděných podkladů postaveno na jisto.

Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu obviněnému hrozila pokuta v rozsahu od 5.000 do 10.000 Kč (viz § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu) a zákaz činnosti na dobu 6 měsíců až jeden rok (viz § 125c odst. 5 téhož zákona). Správní orgán I. stupně obviněnému obě sankce uložil v minimální výši. V případě obviněného se sice jednalo o výrazné překročení dovolené rychlosti jízdy v obci, ale správní orgán I. stupně v jeho prospěch přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, v níž obviněný v posledních letech nemá zaznamenán žádný přestupek související s překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Při spáchání přestupku nedošlo k faktickému ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Lze předpokládat, že uložené sankce jsou dostatečně citelné, aby v případě obviněného splnily jak represivní, tak preventivní funkci. Z tohoto důvodu je krajský úřad hodnotí jako přiměřené a odpovídající povaze i okolnostem spáchaného přestupku.“

Z uvedeného je předně zřejmé, že se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, jež se posléze staly i námitkami žalobními, nejen velmi podrobným, ale i zákonným způsobem. Právě proto také krajský soud zopakoval výše uvedenou část odůvodnění žalovaného rozhodnutí v doslovném znění, neboť se s ním plně ztotožňuje, a proto na něj v dalším i odkazuje. Jinak by totiž musel jen jinými slovy říkat totéž. A k věci dále uvádí následující.

Jednou ze stěžejních námitek bylo, že prvoinstanční správní orgán projednal přestupkovou věc žalobce v jeho nepřítomnosti. Krajský soud však tuto námitku neshledal ve shodě se žalovaným odůvodněnou. K tomu třeba předně uvést, že žalobce byl obeslán k projednání přestupku podáním správního orgánu ze dne 20. 3. 2013, přičemž jednání bylo nařízeno na den 11. dubna 2013. Žalobce pak osobně převzal tuto obsílku dne 27. 3. 2013, tedy s dostatečným předstihem. Z účasti na nařízeném jednání se omluvil písemně, prostřednictvím pošty, a to až dne 10. 4. 2013. Nejvyšší správní soud zaujal k takovému způsobu omluv stanovisko v rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č.j. 7 As 34/2007-60 (dostupný na www.nssoud.cz). V něm je uvedeno, že: „rozhodující je však to, že správní orgán se má o omluvě dozvědět

ještě v době před zahájením ústního jednání, která musí být přiměřená z hlediska manipulace s písemností i pro tento orgán a nikoliv jen pro držitele poštovní licence. Proto musí účastník řízení pro omluvu neúčasti zvolit dobu podání písemnosti s takovým časovým odstupem, který činí doručení a předložení písemnosti příslušnému adresátovi vůbec reálným. Předání zásilky s omluvou neúčasti k poštovní přepravě jeden den před konáním nařízení ústního jednání, byť to mohlo být z objektivních důvodů, s předpokladem jistého doručení není reálné a jisté z toho hlediska, že bude včas doručeno.“ Jestliže se tedy řádně předvolaný žalobce nedostavil k ústnímu jednání, aniž by se náležitě (tedy i bezodkladně) omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na jeho osobní účasti netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledal-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na tom nemůže v konkrétním případě nic změnit ani skutečnost, že tato omluva dorazila správnímu orgánu ještě v průběhu projednávání přestupku. Především z důvodu vážnosti činnosti správního orgánu, který se již rozhodl při splnění pro to potřebných podmínek projednat danou přestupkovou věc v nepřítomnosti žalobce a dále proto, že žalobcem uplatněný důvod omluvy nebyl relevantní.

Krajský soud neshledal úvahy správních orgánů vedoucí k závěru, že zde byl splněn předpoklad projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, za takové, jež by mohly být považovány za překročení zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V podstatě se jedná o to, zda výše zmíněný důvod omluvy z nařízeného ústního jednání u správního orgánu (neodkladné školení) může sám o sobě bez dalšího obstát pro zhodnocení této omluvy jako „náležité“ ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Krajský soud je v intencích právních názorů Nejvyššího správního soudu přesvědčen o tom, že omluvy z důvodů, byť i neodkladných služebních či soukromých záležitostí, stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2010, čj. 2As 8/2009-95). Pokud tedy obviněný v přestupkovém řízení hodlá dosáhnout toho, aby správní orgán akceptoval jeho omluvu, je nutné, aby tvrdil takové skutečnosti v omluvě, jež jsou vzhledem ke své povaze způsobilé jeho účast u jednání omluvit. Omluva z důvodu byť i neodkladné služební či soukromé záležitosti stěží může mít přednost před záležitostmi úředními. Navíc pokud by chtěl obviněný dosáhnout posouzení omluvy jako náležité, musí důvod omluvy také doložit (např. listinami) tak, aby si správní orgán mohl ověřit její pravdivost. Což se v přezkoumávané věci nestalo. Důvod výše uvedené omluvy proto nemohl sám o sobě obstát jako náležité ve smyslu ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona. K tomu lze snad jen dodat, že není to přestupce, kdo z důvodu vyřizování byť i neodkladných služebních či soukromých záležitostí má právo určovat a navrhopvat správnímu orgánu, kdy má nařizovat ústní jednání, ale je tomu přesně naopak. Je to totiž přestupce, kdo je povinen přizpůsobit vyřizování svých služebních či soukromých záležitostí procesnímu postupu přestupkového orgánu.

Krom toho těžko uvěřit tomu, že by se žalobce dozvěděl o tak významném školení, za které je vydával, tak říkajíc na poslední chvíli, bezprostředně. Přeci zde musela existovat nabídka školení a přihlášení se na ně v určitém časovém sledu. Přesto žalobce ponechal svoji omluvu až na poslední den před konáním jednání o přestupku. A to vzdor tomu, že jej správní orgán poučil o tom, na které telefonní číslo má volat v případě nebezpečí z prodlení, tedy pokud by se k jednání nemohl

dostavit. Této možnosti žalobce vůbec nevyužil. Přitom pokud by tak učinil, nepochybně by se dozvěděl o tom, že jím uváděný důvod omluvy uznán nebude.

V těchto souvislostech třeba zdůraznit, že žalobcovo předvolání k jednání mělo všechny zákonné náležitosti. Bylo písemné, žalobci doručeno do vlastních rukou s dostatečným předstihem, bylo v něm uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že tak neučiní. Rovněž poučení v něm obsažené je podle krajského soudu zcela srozumitelné. Je z něho naprosto zřetelně seznatelné, jaké právní následky mohou být vůči předvolávané osobě uplatněny v případě jejího nedostavení se bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu. Jde zejména o to, že předvolané osobě obviněné ze spáchání přestupku vzniká doručením předvolání právo dostavit se na určené místo v čase, který byl v předvolání uveden. Pokud se ze závažných důvodů nemůže dostavit, je v jejím zájmu bezodkladně a s uvedením relevantních důvodů omluvit se správnímu orgánu. Pokud tak neučiní, hrozí jí, že vůči ní může správní orgán uplatnit některý ze zákonem pro takové případy předvídaných opatření. A také jeden z nich v přezkoumávané věci využil (projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku – žalobce), když pro to měl naplněny všechny podmínky. Samotným využitím některého z těchto právních nástrojů ze strany správního orgánu tak nemohlo dojít k porušení ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy.

Jinými slovy, bylo jen na žalobci, zda se k nařízenému jednání dostaví, případně z účasti na něm řádně omluví, či nikoliv. Poté, co se k ústnímu projednání přestupku nedostavil, ani se řádně neomluvil, zvolil správní orgán I. stupně postup podle ustanovení § 74 odst. 1, věty druhé přestupkového zákona a za splnění tam uvedených podmínek projednal věc dne 11. 4. 2013 v nepřítomnosti obviněného - žalobce. Absence bezodkladně učiněné a řádné omluvy pak vyústila ve vydání správního rozhodnutí ve věci samé. Tvzení žalobce, že poučení o tom, že „pokud se k projednání (čeho neuvádí) nedostavíte bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, nebo se k projednání přestupku odmítnete dostavit, lze věc projednat ve vaší nepřítomnosti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích“, je zmatečné, má krajský soud za nepřipadné. Jde totiž v podstatě o zákonné znění uvedeného ustanovení, pouze je upraven jeho slovosled. A žalobce byl seznámen s tím, co je mu kladeno za vinu (viz výše). Tvzení žalobce není ničím jiným, než součástí jeho obranné taktiky, stejně jako jeho podivování se nad úvahami o řádném předvolání, náležité omluvě a jejím důležitém důvodu.

Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán dle svého uvážení při respektování zásady předvídatelnosti rozhodnutí (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jak z výše uvedeného vyplývá, nejednalo se v přezkoumávané věci o překážku, pro kterou správní orgán I. stupně nemohl v řízení pokračovat a při splnění podmínek § 74 přestupkového zákona i v nepřítomnosti obviněného (žalobce) věc projednat. Projednáním věci je přitom třeba rozumět nejen její projednání, ale též rozhodnutí o ní.

V důsledku uvedeného postupu se ale sám žalobce svojí neúčastí na ústním jednání zbavil svého práva na veřejné projednání věci, a to ještě před vydáním rozhodnutí, když mohl navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladly za vinu. Správní orgán neporušil procesní práva obviněného ve smyslu § 73 odst. 2 přestupkového zákona, když postupoval v souladu s ustanovením § 74 přestupkového zákona. Dal obviněnému reálnou

možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně postavil svoje rozhodnutí (viz předvolání k projednání přestupku). Ze správního spisu nakonec vyplývá i to, že správní orgán I. stupně po ústním jednání již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady rozhodnutí, přičemž o věci rozhodl dne 17. 4. 2013. Správní orgán I. stupně měl totiž důkazní prostředky obsažené ve správním spise za zcela dostatečné k prokázání viny žalobce. Nebylo tudíž třeba provádět ani výsledky zakročujících policistů, kteří zpracovali úřední záznamy o měření rychlosti jízdy a o silniční kontrole, neboť přestupek byl plně prokázán jiným plnohodnotným důkazem, a to schváleným, certifikovaným a kalibrovaným měřícím zařízením. Výsledky policistů, kteří důkazy zjistili při výkonu své pravomoci a na základě zmocnění zákonem proto nebyl třeba, nehledě na to, že by vypovídali o tom, co již bylo zapsáno v oznámení o přestupku a úředním záznamu a jen naiva by mohl očekávat, že by tyto výpovědi přinesly nové skutečnosti. Respektive, že by se tyto výpovědi lišily natolik od jejich dřívějších písemných záznamů, že by je bylo možno hodnotit i jako porušení povinností policistů, stanovených jim jejich služebním zákonem.

Správní orgán I. stupně skončil ústní jednání a konstatoval, že má dostatek podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí o vině žalobce (viz předposlední odstavec protokolu) a s odstupem cca jednoho týdne potom vydal rozhodnutí v projednávané věci. Je tedy nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění a že ústní jednání konané dne 11. 4. 2013 vedlo k vydání rozhodnutí.

Krajský soud nemá rovněž sebemenších pochybností o tom, že právě žalobce se dopustil daného přestupku, a to z týchž důvodů, jako žalovaný. Registrační značka jeho vozidla je přes určité rozostření snímku přesto jednoznačně čitelná, ale žalobce byl především policejní hlídkou zastaven, identifikován a seznámen s daným přestupkem.

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem, muselo být zjištění, zda podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásada materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno a prokázáno jednak oznámením o přestupku sepsaném na místě samém dne 12.10. 2012. Podle něho žalobce toho dne, okolo 15:24 hod., při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, registrační značky ..., jel na silnici I/34 v obci Věž rychlostí 97 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h o 47 km/h. Následně byl zastaven hlídkou Policie ČR a ztotožněn. Samotné přestupkové jednání bylo prokázáno jasnou fotodokumentací. Dále je ve správním spisu založen ověřovací list vydaným Českým

metrologickým institutem, který svědčí o ověření měřicího přístroje. Námitky žalobce, vznesené jak v průběhu přestupkového řízení (v odvolání), tak i v žalobě, jsou zcela zjevně obstrukčního a účelového charakteru, ve snaze zpochybnit zcela jasné závěry správních orgánů o vině žalobce.

Přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl zadokumentován silničním radarovým rychloměrem, který měl platný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem. Tento ověřovací list nahrazuje důkaz znaleckým posudkem, zda měřící zařízení měří správně (jinými slovy měřící zařízení s platným ověřovacím listem měří po dobu platnosti ověření správně, není-li prokázán opak, k čemuž je možné analogicky vztáhnout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, sp. zn. 1As 42/2011, v němž se mimo jiné uvádí: „[36] V tomto bodě se zdejší soud rovněž plně shoduje se závěrem žalovaného a krajského soudu. Pro věc je klíčové to, co uvádí krajský soud, totiž že důkaz o rychlosti stěžovatele byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5). O tom, že oba strážníci, kteří v den stěžovatelova přestupku radar obsluhovali, byli v jeho užívání zaškoleni, není žádného sporu (srov. čl. 30 a 31 správního spisu).“ Součástí spisu je jak ověřovací list, tak dostatečně čitelný výstup z měřicího zařízení. Přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti je spolehlivě zadokumentován, existuje-li záznam o přestupku (snímek) z měřicího zařízení, tento přestupek byl proveden kalibrovaným silničním rychloměrem a k ovládání tohoto rychloměru byla jeho obsluha proškolená, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 42/2011 ze dne 24.8.2011“. Výše uvedený závěr žalovaného (s výjimkou proškolení policistů) žalobce nenapadl žádnou konkrétní námitkou.

Krom toho Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřící přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není. V daném případě žalobce nenavrhl správnímu orgánu či soudu provést nějaký právně relevantní důkaz, který by uvedený závěr zcela přesvědčivě byl schopen sám o sobě bez dalšího vyvrátit. Žalobce tak zůstal jen u svého ničím nedoloženého tvrzení, že tak rychle nejel, aniž by nastínil a důkazně podložil jinou verzi. Za tu samozřejmě nelze mít článek z Hospodářských novin na téma „Policejní radary nejsou neomylné“. Žalobce samozřejmě důkazní povinnost neměl, když důkazní břemeno leží v přestupkovém řízení na správním orgánu, je však již povinen prokázat to, co sám tvrdí, pokud by mělo být z toho v řízení vycházeno. Žalobce však neuvedl žádný relevantní důkaz, který by byl schopen zpochybnit zjištěný skutkový stav a správní orgány, stejně jako krajský soud, pak nebyly povinny za účelem „obhajoby“ správnosti měření provádět nějaké další dokazování a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti související s měřením. Pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, metoda měření

musela být v souladu s manuálem k obsluze a správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou.

Žalobce dále spekuloval o tom, zda policista obsluhující měřicí zařízení, byl k tomu řádně proškolen. K tomu třeba uvést, že i kdyby policista Policie ČR obsluhoval měřicí zařízení bez proškolení z obsluhy měřicího zařízení, tak to samo o sobě ještě bez dalšího neznamena, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. Takové oprávnění mu totiž dává služební zákon. Proto je nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřicího zařízení je policista oprávněn a proškolen či nikoli. To je záležitostí policejních orgánů, aby výkon služby, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti je nutné citovat i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č.j. 7As 18/2011-54, dle kterého „... správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splní předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí“. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. i rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2013, č.j. 5As 110/2012-26). Rovněž tento žalobní bod proto shledal krajský soud za nedůvodný.

K námitce ohledně naplnění materiální stránky přestupku krajský soud uvádí, že v přestupkovém řízení bylo prokázáno, že žalobce jel nepovolenou rychlostí a že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje běžně ve vyskytujících se případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5As 104/2008-45). Tak tomu je i v projednávané věci, když žalobce jel oproti povolené rychlosti v daném místě rychlostí téměř dvojnásobnou a za tohoto stavu skutečně netřeba již zohledňovat, v které části obce se tak stalo. Dlužno přitom poznamenat, že to ovšem již nešlo o korektní námitku, ale zjevnou neomalenost..

Dokazování pak bylo provedeno řádně, když jednotlivé důkazní prostředky jsou v protokole o jednání konkretizovány, včetně toho, jaká zjištění z nich vyplývají. Krajský soud konstatuje, že k jeho závěru ohledně formálních hledisek dokazování nemá výhrady vzdor tomu, že žalobce namítal nezákonné užití úředních záznamů jako důkazů a vadu řízení spatřoval v tom, že nebyli vyslechnuti policisté, kteří záznamy o svém úkonu sepsali. Jak již však uvedeno výše, úřední záznamy nebyly jediným listinným důkazem, o který správní orgány opřely svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno. Postup správních orgánů zúčastněných na řízení proto nebyl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ani s rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 7 As 83/2010, když vina žalobce nebyla dovozena z úředních záznamů.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud shrnul, že žalobní námitky žalobce byly neopodstatněné, když věc shledal za náležitě vyšetřenou a v souladu se zákonem posouzenou i po právní stránce. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, když měl v průběhu přestupkového řízení možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí ve věci, navrhopat důkazy atd., přičemž této možnosti sám nevyužil. Neodpovídá rovněž skutečnosti, že by odůvodnění žalovaného rozhodnutí nesplňovalo požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, když v něm jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom,

jak se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce. To, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, je již jiná věc. Krajský soud nemá žalované rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok.

Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Krajský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (viz II. výrok tohoto rozsudku), neboť žalobce neměl ve věci úspěch a pokud jde o žalovaného, nebylo krajským soudem zjištěno, že by mu nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. října 2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce